

HOMILY ON THE FALL OF ADAM AND EVE (Cheesefare Sunday 1/3/2020)

موعظه درباره سقوط آدم و حوا
(یکشنبه حذف لینیات 1/3/2020)

در این روز ، کلیسا فاجعه وحشتناکی را که بشریت در همان آغاز تاریخ متحمل شده است را به یاد می آورد: اخراج آدم و حوا از بهشت.

همانطور که می دانیم خداوند انسان را آفرید که آزاد باشد و در سعادت جاودان با او زندگی مشترک داشته باشد. متأسفانه از این آزادی اراده سوءاستفاده شد و با نافرمانی به خدا توهین شد. آنها از ابتدا انتخاب کردند که به شیطان ، آن عامل شر گوش دهند و همین امر باعث سقوط و نابودی آنها شد. همانطور که کتاب مقدس برای ما آشکار می کند ، خداوند محبت است. بلافاصله پس از سقوط آنها ، خدا می خواست که آدم و حوا متوجه گناه خود شوند و توبه کنند تا بخشش را بیابند. متأسفانه ، آنها سخت و بدون توبه ماندند. بدتر از این ، آنها سعی کردند بهانه ای برای اقدامات خود پیدا کنند. هرکدام دیگری را برای آنچه اتفاق افتاده مقصر دانست. آدم به حوا رو کرد و اظهار داشت که او کسی است که به او گفت این کار را انجام دهد. حوا مار را سرزنش کرد و گفت که مار مرا فریب داد و من خوردم ("پیدایش 3:13). همین نافرمانی و عدم توبه بود که آنها بهای بهشت در ارتباط با خدا، را دادند. گناهان آنها عواقب غم انگیزی برای همه کسانی که پس از آن به وجود آمدند داشت.

پس از اخراج از بهشت ، زندگی آنها به شدت تغییر یافت. کار آنها که در بهشت دلپذیر و ثمربخش بود ، سخت و دشوار شد. فقط با عرق ریختن می توانستند از خود مراقبت کنند ، زیرا مزارع اکنون خار و خاشاک داشتند. غم و اندوهی بر سر آنها آمد ، که ریشه در درد ، بیماری ، فاجعه طبیعی ، محرومیت و زحمت زیادی که برای زندگی ضروری بود داشت (به پیدایش 3:18:3مراجعه کنید). آنها در خارج از باغ عدن که همه چیز را آنجا داشتند بودند و آنها بر فاجعه ای که اکنون بر سر آنها آمده بود گریستند. آنها در آنچه که از دست داده بودند ، تأمل کردند و آن را با سختی هایی که اکنون متحمل شده بودند ، مقایسه کردند و به عزاداری عمیق پرداختند. این ناله و فغان از طریق فرزندان ایشان تا عصرها ادامه یافته.

باید پرسید چرا کلیسای ما امروز این فاجعه بزرگ را به یاد ما می اندازد؟ دلیل این امر ، آماده کردن ما برای روزه بزرگ است که از فردا آغاز می شود. آدم و حوا از دستور خدا سرپیچی کردند و میوه ممنوعه را خوردند. ما عواقب ناگوار این گناه را به خاطر می آوریم تا هرگز آسیب های روحانی کسانی که از خدا اطاعت نمی کنند و روزه نمی گیرند، را فراموش نکنیم. از طرف دیگر ، ما تشویق می شویم به انتخاب مسیر خواست خدا و با خوشحالی از روزه داری استقبال کنیم. قرائت ها، دعاها و سرودهای امروز همه ما را به سمت همین هدف سوق می دهند: بیایید جلو بیاییم تا روزه را در آغوش بگیریم ، انجیل را زندگی کنیم و از این طریق مسیح را جشنود نماییم و بار دیگر شایستگی خود برای بهشت را اثبات کنیم. [چهارمین استیکرون از سرویس دعای مغرب.] [همچنین ، بیایید امیال خودمان را کنترل کنیم ، تا شاید در خارج از بهشت (مانند آدم) خود را در ماتم و عزا نیاییم ، بلکه باشد که وارد خوشی بهشت شویم (سرود کاتیسمای دعای مغرب.)

مسیحیانی وجود دارند که روزه را رها می کنند و اندکی در مورد آن فکر می کنند ، ظاهراً به این دلیل که آنها به امور بالاتر و روحانی تر متمرکز شده اند. آنها ادعا می کنند که روزه گرفتن غیر

ضروری است. با این حال ، خود عیسی 40 روز به طور مطلق روزه را رعایت کرد. رسولان مقدس و مسیحیان اولیه نیز روزه می گرفتند. ما در قرائت انجیل امروز دستورالعمل های خداوند را در مورد چگونگی روزه گرفتن شنیدیم. کانونهای رسولی روزه های روزه و دستورالعمل روزه داری را تعیین کرده اند. ما همچنین از فوایدی که روزه در زندگی ایمانداران دارد ، می دانیم. مطمئناً روزه به خودی خود یک هدف نیست. اما این وسیله ای ارزشمند برای رشد در زندگی روحانی و دستیابی به اهدافی است که برای خودمان تعیین کرده ایم. این امر به این دلیل است که روزه داری و اطاعت از خدا با هم ارتباط دارند و به همین دلیل است که فیض خداوند به ما می رسد. این در دستیابی به ثمرات روح القدس ، و رسیدن به اتحاد با خدا (تئوسیس (ضروری است. کانون مقدس برای کسانی که به دلایل سلامتی یا ضعف جسمی نمی توانند روزه بگیرند ، مقرر کرده که بارهای غیرممکن را ایجاد نکنند. تحت مراقبت یک پدر روحانی ، راهنمایی های بیشتری به مسیحیان داده می شود تا روزه خود را مطابق توانایی های خود حفظ کنند. در این روش ، اطاعت از کلیسای مسیح (که دلیل اصلی روزه گرفتن است) نقض نمی شود.

برادران و خواهران من ، در آغاز دوره روزه بزرگ فردا، بیایید تا چشمان خود را بر روی مسیح که رنج میخکوب شدن بر روی صلیب را متحمل شد، تا دروازه های بهشت را برای ما باز کند، ثابت نگاه داریم. به عنوان نشانه قدردانی ، بیایید برای او قربانی کنیم یعنی به بهترین وجهی که می توانیم به روشی که او به ما آموخته است روزه بگیریم. در کنار پرهیز از غذا ، باشد که ما روزه روحانی خود را نیز به مسیح خیرخواه خود تقدیم کنیم ، همانطور که پدر خداپرست ما ، قدیس باسیل کبیر آن را چنین توصیف کرده است: "پرهیز از غذا کافی نیست ... روزه واقعی ، همراه با روزه گرفتن از غذا ، به معنای گریختن از شر ، محافظت از زبان ، اجتناب از عصبانیت ، نپذیرفتن خواسته های شیطانی ، سرزنش ، دروغگویی و گواهی دروغ است." («باسیل کبیر ، در باب روزه داری ، 2: 7. PG 31: 196D). از به پایان رساندن مبارزات روحانی خود در روزه داری ، با روح های مقدس، شایسته تکریم مصائب مقدس و رستاخیز خداوند مان شویم.

~ متروپولیتن پیسیده، سوتیریوس